

18 Ιανουαρίου 2015

Ο όσιος Παΐσιος για το γάμο και την οικογενειακή ζωή

/ [Πεμπτουσία](#)

Κάποια φορά, ο π. Παΐσιος μου διηγείτο πως του παρουσιάσθηκε η Παναγία μας, μέρα μεσημέρι, και τον βοήθησε σε μια ανάγκη που είχε. Συνομίλησαν μαζί για λίγα λεπτά.

— *Πως αισθανθήκατε γέροντα; ρώτησα.*

— *Μεγάλη χαρά... όμως αισθανόμουν και ντροπή... δυσκολεύομαι... Μητέρα του Θεού είναι... με τον Άγιο Ιωακείμ και την Αγία Άννα κινούμαι πιο άνετα!*

Ο γέροντας μου διηγήθηκε την εξής Ιστορία: «Μια φορά είχε έρθει εδώ ένας Ελληνοαμερικάνος γιατρός. Ορθόδοξος ήταν αλλά δεν είχε πολλά με την θρησκεία... Ούτε τη νηστεία της Παρασκευής δεν κρατούσε... ούτε πολύ πήγαινε στην Εκκλησία. Έζησε μια εμπειρία και ήθελε να τη συζητήσει. Ένα βράδυ ενώ προσευχόταν στο διαμέρισμά του «άνοιξε ο ουρανός». Ένα φως τον έλουσε, και χάθηκε το ταβάνι και οι σαράντα όροφοι από πάνω του. Βρισκόταν λουσμένος

μέσα στο φως για πολλή ώρα, δεν μπορούσε να υπολογίσει πόσο!

Θαύμασα! Γιατί εννοιωσα και κατάλαβα ότι ήταν «εκ Θεού». Ήταν πραγματικό... Είδε το «άκτιστο φως». Τι έκανε στη ζωή του; Πως ζούσε και αξιώθηκε τέτοια θεία πράγματα;

Ήταν παντρεμένος, είχε γυναίκα και παιδιά. Του λέει η γυναίκα του· «Βαρέθηκα να ασχολούμαι με το σπίτι, θέλω να πηγαίνω καμμιά βόλτα». Ε! δεν δούλευε κιόλας, άρχισε να γυρίζει με τις φίλες της και να τον τραβάει κάθε βράδυ έξω. Μετά από λίγο διάστημα, του λέει· «θέλω να βγαίνω μόνη μου με τις φίλες μου». Το δέχτηκε και αυτό για χάρη των παιδιών του. Μετά, «θέλω να πάω μόνη μου διακοπές...». Τι να κάνει; της έδινε και λεφτά και το αυτοκίνητο.

Μετά ζήτησε να της νοικιάσει ένα διαμέρισμα να ζεί μόνη της, κουβαλούσε και τους φίλους της εκεί. Της μιλούσε, τη συμβούλευε, «βρέ τι θα νοιώθουν τα παιδιά μας;» Τίποτα αυτή. Στο τέλος του πήρε πολλά λεφτά και έφυγε. Στεναχωριόταν!

Μετά από λίγα χρόνια έμαθε ότι είχε καταντήσει πόρνη στα μαγαζιά του Πειραιά!

Στεναχωρέθηκε! Έκλαιγε! Σκεφτόταν να πάει να την βρει. Τι να της πεί όμως;...

Γονάτισε να προσευχηθεί: «Θεέ μου... φώτισέ με, τι να πώ... τι να κάνω... για να σωθεί αυτή η ψυχή...». Βλέπεις την πονούσε. Ήθελε «να σωθεί αυτή η ψυχή». Ούτε αντρικός εγωισμός, ούτε μνησικακία, ούτε περιφρόνηση... πονούσε για την κατάντια της. Ποθούσε την σωτηρία της. Τότε άνοιξε ο Θεός τον ουρανό... τον έλουσε με το φως Του.

Βλέπεις;... Βλέπεις;... Αυτός στην Αμερική... σε τι περιβάλλον ζούσε;... ενώ πόσοι ζούμε μέσα στο Άγιον Όρος, μέσα στους Αγίους, μέσα στην χάρη της Παναγίας και προκοπή δεν κάνουμε!

Δόξα τω Θεώ! Δόξα τω Θεώ!

— Γέροντα, πως πρέπει να είναι το ανδρόγυνο μεταξύ τους;

— Παντρέψου εσύ και τα λέμε.

— Δεν κάνει από τώρα;

— Να έχουν α)... β)... και καλή φαγωμάρα μεταξύ τους.

(σ.γ. Δηλαδή να προσπαθεί ο καθένας να παίρνει με χαρά τα βάρη πάνω του, και να

ξεκουράζει τον άλλο. Να κουβαλήσει αυτός τα ψώνια για να ξεκουράσει τον άλλο, να κάνει το χατήρι του άλλου για να τον ικανοποιήσει, Χαρά να γίνεται η ανάπαυση του άλλου).

Όταν ήμουν ανύπανδρος συζητούσα τα θέματά μου με τον γέροντα και με νουθετούσε σχετικά. Έλεγε ο γέροντας:

«Καλό είναι ο άνθρωπος να παντρεύεται σε μικρή σχετικά ηλικία. Τότε το πράγμα έρχεται πιο φυσιολογικά. Προσαρμόζεται φυσικά και εύκολα ο ένας στον άλλο. Βλέπετε ζευγάρια που παντρεύτηκαν σε μικρή ηλικία διατηρούν, μέχρι τα γεράματά τους μέσα στην σχέση τους, μια παιδική απλότητα. Το ίδιο παρατηρεί κανείς και σε μοναχούς που ήρθαν μικροί στο Άγιον Όρος. Είναι σωστή η παροιμία που λέει: «'Η μικρός παντρέψου ή μικρός καλογερέψου».

Όταν μεγαλώσει ο άνθρωπος αρχίζει και δουλεύει πιο πολύ η λογική και όλα τα εξετάζει και όλα τα μετράει, έχει παγιωθεί και ο χαρακτήρας του... δύσκολα να προσαρμοσθεί.

Όταν φτάσει κανείς στα τριάντα, για να παντρευτεί, πρέπει... τριάντα να τον σπρώχνουν, όταν φτάσει στα σαράντα χρειάζεται... εξήντα να σπρώχνουν...

Δύσκολα να το πάρει απόφαση να μπει στο ζυγό. Να εσύ τώρα συνήθισες ρέμπελος. Και κάνεις σαν τα άγρια άλογα που πάνε να τους βάλουν χαλινάρι. Τινάζονται, κλωτσάνε, και... τρέχουν μακριά.

(Γελώντας) Την προηγούμενη μέρα από τον γάμο σου ή την κουρά σου, αν έρθω και σου κλείσω τη μύτη.. θα σκάσεις, θα κάνεις μπούμ!! (Γέλια).

— Γέροντα, μιά γνωστή μου έχει σχέσεις με κάποιον και σκέφτεται το γάμο.

— Αυτός το σκέφτεται, το θέλει;

-Έ!... Λίγο.

— Για να παντρευτεί κανείς λίγο πρέπει να το θέλη πολύ.

Τα ζευγάρια που παντρεύονται πρέπει νάχουν τον ΙΔΙΟ πνευματικό. Να συμφωνήσουν από την αρχή για να μην έχουν ύστερα προβλήματα. Βλέπετε ο

πνευματικός πολύ βοηθάει. Βλέπει τις ανωμαλίες και τα εξογκώματα και των δύο και τα «πελεκάει» ώστε να ταιριάζουν. Σαν δύο ξύλα που πρέπει να ενώσουν. Έγώ όταν ήμουν μαραγκός πελεκούσα τα ξύλα ώστε να ταιριάζουν καλά. Να κάθονται από μόνα τους. Ύστερα έβαζα ένα καρφάκι και δεν είχαν ανάγκη. Ενώ αν δεν ταιριάζουν δεν εφάπτονται καλά τα ξύλα και τα ζορίσεις νάρθουν στην θέση τους με καρφιά, κάποτε από την πίεση θα κλωτσήσουν.

Γι' αυτό πρέπει ο «μαραγκός» νάχει και τα δύο ξύλα στα χέρια του. Για να βλέπει τι δουλειά γίνεται στο ένα, για να δουλέψει αντίστοιχα και το άλλο. Έτσι πρέπει να είναι και ο πνευματικός.

Πολύ βοηθάει ο πνευματικός. Πολλά ζευγάρια που ταίριαζαν, που παντρεύτηκαν από έρωτα, χώρισαν μετά, γιατί δεν βοηθήθηκαν από έναν καλό πνευματικό. Ένώ ζευγάρια που δεν ταίριαζαν, αλλά είχαν τον ίδιο πνευματικό, τα πήγαν μια χαρά.

Η γυναίκα όταν είναι έγκυος πρέπει να είναι ήρεμη, να διαβάζει το Ευαγγέλιο, να προσεύχεται, να λέει την ευχή. Έτσι αγιάζεται και το παιδί. Από τώρα αρχίζει η ανατροφή του παιδιού. Να προσέχεις να μην στεναχωρείς την έγκυο για κανένα λόγο.

(Όταν περίμενε η γυναίκα μου παιδί)

— Κοίταξε να μην την στεναχωρείς τώρα για τίποτα! Να προσέχεις πολύ!! Να της πείς να λέει την ευχή και να ψάλλει. Θα βοηθήσει αυτό πολύ το παιδί! Όχι μόνο τώρα αλλά και αργότερα.

Πηγή: Αθανάσιος Ρακοβαλής «Ο πατήρ Παΐσιος μου είπε...», εκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998